

APLEC DE MATAGALLS

Matagalls, 14-VII-2013

Estem celebrant l'eucaristia a redós de l'altar i la creu de Matagalls. Fem memòria agraïda de sant Antoni Maria Claret, que va col·locar la primera creu en aquest cim essent rector-regent de la parròquia de Viladrau. La memòria agraïda és també per tots els qui van recuperar la creu i van iniciar els aplecs; i a tots els qui han fet i fan possible aquest aplec any rere any; un aplec amb una clara vocació cristiana, ja que el centre de l'aplec és la missa que estem celebrant.

Som en l'Any de la Fe. Un any que el papa Benet XVI ens va regalar per a poder enfortir la nostra fe, per a poder redescobrir-nos creients en Jesús, en qui el cor de Déu se'ns ha obert del tot. L'Any de la Fe és un temps de gràcia divina abundant. I per això us convido en aquest moment a fer tres mirades des de la fe, per tal de poder viure intensament el moment de gràcia que Déu ens concedeix al cim de Matagalls. Perquè certament que és un regal de Déu —i gran!— estar en aquest cim de Matagalls tots junts i celebrant l'eucaristia.

Una primera mirada és a l'entorn. Com podríem deixar d'obrir els ulls a la meravella del que ens envolta i que ens fa mirar amb horitzó ben ample! La mirada de fe, davant la immensitat de la natura que ens envolta, fa clara l'afirmació: «Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles.» La fe ens dona la visió profunda de la realitat. Davant de tot el que existeix, la fe hi veu més enllà de la simple matèria; és capaç de descobrir-hi la presència de Déu; del Déu únic, totpoderós, que del no-res ho ha creat tot amb la força de la seva sola Paraula. El món que ens envolta manifesta la petjada de l'amor. Tot ha estat creat per Déu que estima la humanitat. Encara més, cada un de nosaltres sap descobrir per la fe que és estimat de Déu. Sóc estimat de Déu! L'home és l'única criatura sobre la terra que Déu ha volgut per ella mateixa. La raó de la nostra existència personal és que sóc estimat. «Existeixo, perquè sóc estimat», podem dir tots i cadascun de nosaltres, tots i cada un dels homes i dones de la humanitat sencera.

Però la mirada de fe ens fa descobrir, al mateix temps, que tot aquest món no camina pas cap a un futur incert que la teoria d'una evolució sense Déu ens voldria fer creure. Creiem que Déu ha creat el món segons la seva saviesa. No és el producte d'una necessitat qualsevol, d'un destí cec o de l'atzar. Què ens ha dit sant Pau? *Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles... Déu ha creat tot l'univers per ell li l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell... Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.* És, aquesta, una afirmació fonamental. La plenitud de tot el que ha estat creat és Jesús, el Fill unigènit de Déu, fet home per nosaltres, mort i ressuscitat. I aquesta és la segona mirada de fe que us convido a fer. Concretament, a la creu que senyoreja en aquest cim. Per què va plantar la creu de Crist al cim de Matagalls sant Antoni Maria Claret? La resposta des de la fe, que omplia el cor del Pare Claret, és que Crist pertany a tots els homes, encara més, a tot l'univers. La seva obra de redempció, de salvació és a favor de tots els homes i, en ells, a tot l'univers. La plenitud de cada home, de la humanitat, de tota la creació és Crist, el Fill de Déu, mort i ressuscitat. Amb paraules del Concili Vaticà II: «L'Església creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre. L'Església també afirma que sota les

mutacions hi ha moltes coses que no canvien, les quals tenen llur base darrera en Crist, que és ahir i avui i ell mateix pels segles» (GS, 10). La senyoria de Crist és la del servidor de tots els homes, la del qui ha vingut des de l'eternitat de Déu per portar a plenitud l'obra de la creació, que el pecat havia desfigurat. En Crist, el Fill etern de Déu, la Paraula eterna de Déu, el Verb de Déu, és el principi i el terme de tot el que ha estat creat. Amb tota veritat, sense Crist, l'univers té el mateix sentit que una frase sense verb. I amb Crist, tot, àdhuc el que no comprenem ben bé, adquireix una llum nova, que parla de veritat i d'amor que perduren sempre.

La tercera mirada de fe ens la convida a fer l'evangeli que ha estat proclamat. De llavis del mateix Jesús hem pogut escoltar la paràbola del bon Samarità. Jesús dóna resposta a aquell home que cerca el sentit de la vida. *Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?* És aquesta l'expressió del cor de l'home que cerca, no solament viure, sinó viure en plenitud. En el fons del cor de tota persona hi ha el desig de vida eterna, el desig de viure sempre, de ser estimat per sempre. La resposta de Jesús és la de complir els manaments de Déu. Aquests que Déu va donar per mitjà de Moisès al poble d'Israel i que ressonen en el cor de l'home amb la veu de la consciència. «En el fons de la consciència l'home descobreix una llei que no es dóna a si mateix, però a la qual ha d'obeir. La seva veu, invitant-lo sempre a estimar i fer el bé, i a evitar el mal, quan convé sona en la intimitat del seu cor... És una llei escrita per Déu en el cor de l'home... La consciència és el nucli secretíssim de l'home, on es troba tot sol amb Déu, la veu del qual ressona en la intimitat» (GS, 16).

Però Jesús va més enllà, i a la pregunta: *I, per a mi, qui són els altres?*, respon amb la paràbola del bon Samarità. Amb aquesta paràbola Jesús ens convida a donar una mirada ben profunda als homes concrets que trobem en el camí de la nostra vida. Jesús ens convida a tenir la mirada del cor que hi veu. «La paràbola del bon Samarità continua essent el criteri de comportament i mostra la universalitat de l'amor que es dirigeix cap al necessitat trobat "casualment", sigui qui sigui» (Benet XVI, DChE, 25). La invitació de Jesús: *Doncs tu fes igual*, ha de ressonar per a tots nosaltres en el fons del nostre cor. El camí que porta a la plenitud de la vida és el camí de l'amor, d'un amor sense fronteres, d'un amor obert a tot home, sigui qui sigui. La mirada de fe, del cor que hi veu, em fa descobrir, en tota persona que trobo en el camí de la vida, un germà, al qual dec amor. Amb paraules del sant pare Francesc: «La fe ens ensenya que cada home és una benedicció per a mi, que la llum del rostre de Déu, m'il·lumina per mitjà del rostre del germà» (*Lumen fidei*, 54). I quan parlem d'amor, els cristians no diem solament sentiments, que aquests són fugissers i canviant, sinó que sempre entenem l'amor ben unit a la veritat. En una paraula, el que és amor autèntic passa per la creu de Crist.

Guardem al cor aquestes tres mirades de fe i portem-les als nostres germans: la mirada agraïda a la creació, obra d'amor de Déu; la mirada a la creu de Crist, en qui tot arriba a la plenitud; i la mirada al germà concret en el camí de la vida, en qui podem viure la llei de l'amor que duu a la vida eterna. Que ens hi ajudi la intercessió de santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, patrona i senyora de Catalunya, a qui sempre dirigim la mirada i invoquem en l'Aplec de Matagalls. Amén.